

[Grünbaum.]

et andet meget vigtigt tal, den totale lønsum i virksomheden. Det er vel de to vigtigste tal for en kontrol. Endelig får vi samarbejdet mellem toldvæsenet og skattevæsenet, og med den udbygning af amtskatteinspektorerne, vi også skal have, som blev vedtaget i 1967, så skulle der være ret gode muligheder for at gøre ligningen væsentligt bedre.

Men — og det er dér, jeg vil hen — selv om ligningen var fuldt i orden, så bliver dog tilbage spørgsmålet om de såkaldte legale skatteunddragelser, og det er jo også dem, man har talt om her i sommerens løb. Der behøver nemlig slet ikke at være tale om ulovligheder i forbindelse med det, man har kaldt for de skattefrie millionærer. Vi kender eksempler, jeg var lige ved at sige adskillige eksempler, det gør vi vel ikke, men vi kender eksempler på sådanne millionærer, der sætter en slags ære i år efter år at møde frem med et skatteregnskab, der udviser 0, simpelt hen 0 i indkomst. Vi ved også, at de pågældende sandelig ikke lever på sultegrænsen, og det er her, vore skatteregler og vore regler om afskrivninger kommer ind i billedet.

Vi er i socialdemokratiet tilhængere af, at vi har gode afskrivningsregler til fremme af investeringerne og dermed af produktionen og beskæftigelsen. Afskrivningsreglerne, som vi nu har dem, er da også gennemført af eller i hvert fald under ledelse af regeringer, der havde socialdemokratiet i spidsen for ledelsen. Bygningsafskrivningerne havde vi jo også forberedt, selv om de blev ændret noget efter regeringsskiftet. Vi har altså været meget positive over for at gennemføre gunstige afskrivningsregler.

Men der er et „men“ i denne sag. Det betyder ikke, at man så ikke kan rette på noget. Jeg har jo prøvet at rette på visse ting og har også erfaret, hvad sådanne forsøg kunne foranledige af angreb fra folk, som følte sig truet af sådanne rettelser. Jeg håber ikke, at det samme skal ske ved denne lejlighed. Det må være rigtigt, at man kan tage spørgsmålet op inden for vor skattelovgivning, når der er noget at tage op, som føles urimeligt.

Nu foreslår finansministeren en ændring af afskrivningsreglerne, hvor disse i visse tilfælde, hvor fristerne overholdes, kan komme

til at virke urimeligt over for dem, der benytter disse regler om forskudsafskrivning, og det mener vi finansministeren har ret i. Der bør gennemføres en sådan dispensationsadgang, hvor der er en sådan urimelighed. Men vi rejser altså spørgsmålet: hvad så med den urimelighed, at man ved hjælp af afskrivninger kan bringe sin skattepligtige indtægt og dermed sin skat ned på 0 eller i nærheden af 0 og dermed i mange tilfælde langt ned under den indtægt, der svarer til vedkommende skatteydere faktiske forbrug? Det er på det punkt, offentligheden reagerer, og jeg synes, den reagerer med fuld ret. Det kan ikke andet end virke forargeligt, fordi det er forargeligt, at det er muligt at slippe uden om en skattepligt, der må opfyldes af andre, hvoraf de fleste har en langt ringere indtægt og en ringere levestandard end de skatteydere, jeg her taler om.

Hvad kan man så gøre ved dette forhold, når man ikke er imod afskrivningerne og gerne vil have gunstige afskrivningsregler og alligevel her ser et forhold, der er urimeligt, og som i det væsentlige har sin grund i, at vi har disse gunstige afskrivninger? Vi mener i vort parti, at vi skal have disse gunstige afskrivningsregler, men samtidig kunne man have en regel om, at det ikke skulle være muligt ved hjælp af disse regler at bringe den skattepligtige indtægt ned under den indtægt, der svarer til den pågældende skatteydere faktiske privatforbrug. Så ville der i hvert fald blive noget bedre balance og mere retfærdighed i skatteudskrivningen. Reglen skulle altså helt enkelt være, at en indtægt svarende til det faktiske privatforbrug skulle fastsættes som minimum for de tilfælde, hvor reglerne om afskrivninger og henlæggelser osv. benyttes.

Jeg er helt klar over, at der er visse problemer forbundet med at lave en sådan regel, men jeg tror, at en sådan regel ville blive opfattet som helt rimelig og retfærdig af befolkningen, og jeg opfordrer finansministeren og også de tre regeringspartier til at tage positivt imod en sådan tanke, selv om der kan rejses indvendinger af administrativ karakter imod den.

Haustrup Clemmensen: I det konservative folkeparti finder vi det principielt